

og oplæres, saaledes at de kan gaa ud i Livet med en vis Kundskabsfyldte og med en vis Uddannelse.

Vi staar her ved et Stridsspørgsmaal mellem Ministeriet og Kommissionen, idet Kommissionen har fremsat Forslag om en særlig Fængselsret til at tage Bestemmelse om Løsladelse paa Prøve, baade i dette og i andre Tilfælde, hvor der er Tale om at løslade og eventuelt at indsætte igen, baade her og med Hensyn til Indsættelse i Arbejdshus og Hensættelse i Sikkerhedsforvaring. Kommissionen foreslaar hertil en Fængselsret, der skal bestaa af Fængselsdirektøren, en Dommer og en Repræsentant for en Forening, der har Tilsyn med Fanger. Jeg vil gerne straks sige, at jeg tror ikke, denne Fængselsret er heldig. Den vil i Virkeligheden kun være Udtryk for Fængselsdirektøren, og den bliver altsaa et administrativt Organ uden dog at have Administrationens Ansvar. Jeg synes derfor ikke, at den Form for Domstol i hvert Fald kan være heldig. Skulde man have en Domstol, maatte det være en virkelig selvstændig Domstol. Medens Flertallet i Kommissionen havde anbefalet denne Fængselsret, har i øvrigt to Medlemmer, der tilhørte Flertallet, nemlig Dommer Goll og Landsdommer Krabbe — den sidstnævnte i „Ugeskrift for Retsvæsen“ —, delvis udtalt sig imod dette, og begge hævder, at Fængselsretten har faaet en alt for stor Plads efter Kommissionens Affattelse, saaledes at dens Myndighed i hvert Fald maa stærkt begrænses. Dommer Goll udtalte i et Møde forleden, at han kunde ganske se bort fra, at denne Ret skulde anvendes baade vedrørende Spørgsmaalet om Ungdomsfængsel og Spørgsmaalet om Arbejdshus, og Landsdommer Krabbe skriver i „Ugeskrift for Retsvæsen“, at han heller ikke mener, at den bør træde i Virksomhed med Hensyn til Spørgsmaalet Arbejdshus. Nu har jeg endvidere hørt den højtærede Justitsminister netop paa det Møde, jeg nævnte før, hvor ogsaa Dommer Goll var til Stede, udtale, at han ogsaa kunde tænke sig, at med Hensyn til Sikkerhedsforvaring bliver det en Domstol, der skal afsige Kendelsen vedrørende Indsættelse i Fængsel, og det forekommer mig derfor, at man nemt maa kunne til en Overenskomst mellem de forskellige Parter, saaledes at vi faar denne Fængselsret ekspederet ud af Verden, thi den fortjener sikkert ikke bedre, og faar overladt en Del af dens Opgaver til Administrationen og den anden Del vedrørende Sikkerhedsforvaringen til Domstolene.

En Paragraf, der ogsaa hjemler en mildere Behandling af unge Mennesker, er § 34, hvor det hedder: „For Lovovertrædelser begaaede af Personer mellem 15 og 18 Aar kan Justitsministeren bestemme, at offentlig Paatale bortfalder paa Betingelse af, at den paagældende undergives Værgeraadsforsorg eller undtagelsesvis anden efter Justitsministerens Skøn betryggende Forsorg.“ Baade her og med Hensyn til Ungdomsfængsel indhenter Justitsministeren jo i hvert enkelt Tilfælde Værgeraadets Erklæring, og det forekommer mig, at saadanne unge Mennesker saa vidt muligt ogsaa bør behandles efter Værgeraadsløven og først derefter, naar det viser sig nødvendigt, paa anden Maade.

Et Led i dette Forsøg paa en mildere Straffemetode er ogsaa de betingede Straffedomme i Henhold til Lovforslagets § 62. Der var i Kommissionen Strid om, hvorvidt en betinget dømt skulde være under Tilsyn. Ministeriet mener med Flertallet, at Tilsynet kun bør betinges i Dommen, naar Omstændighederne taler derfor, da Forholdene ellers kan være forskellige. Jeg tror, at dette er rigtigt, men jeg vil gerne med Hensyn til dette Tilsyn udtale, at det i det hele taget beror meget paa, hvorledes Ordningen bliver. I England har man et udnevnt fast Tilsyn, som rejser efter disse Forbrydere, hvor de rejser hen, og som stadig fører Tilsyn med dem, et meget fast organiseret Tilsyn. Her synes det at skulle overlades til Fængselselskaberne. Nu maa jeg erkende, at jeg ikke har saa særlig stor Tiltro til Fængselselskaber, og jeg maa derfor ønske, at Tilsynet blev organiseret paa en fastere Maade under Statskontrol, saa man virkelig ved, hvad det er, der sker gennem disse Fængselselskaber, og saaledes at det virkelig bliver et effektivt og humanitært Tilsyn.

Af de nye Former for Frihedsstraf er ogsaa nævnt Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring. Arbejdshus er tænkt for Vaneforbrydere, som 2 Gange har været i Tugthus eller Arbejdshus, og som vedbliver at fortsætte med deres Forbrydelser uden dog at være saa farlige, at de kan eller skal indsættes i Sikkerhedsforvaring. I Arbejdshusene skal de blive en Aarrække, inden de atter kan løslades paa Prøve og muligvis kan vende tilbage til Samfundet igen. Sikkerhedsforvaring er jo derimod bestemt for Voldsforbrydere og Sædelighedsforbrydere, der maa interneres og holdes fast en vis Tid, saa længe man formener, vedkommende er farlige. Efter